

пажње историјски живот Хелена, потомство је могло само код потоњих тражити податке такве врсте" [42, стр. 326].

Грчка историја (пре свега "древна") почела је да се формира у Фиренци у XIV в. "Строци и Медичи... били су хеленофили; својим богатствима су подржавали, не само опадајући византијски трон, него и проучавање грчке књижевности... Козимо је дошао на идеју да на Арну формира платоновску академију (на челу с Плетоном - А. Ф.) [42, стр. 330]. Из Фиренце је почело ширење грчке књижевности по Европи.

Археологија је у Атини зачета 1447. год (XV в.!) када се у граду појављује Киријак из Анконе. Он је први "свет атинских развалина увео у западну науку... зато заслужује почасно место" [42, стр. 331]. Он је саставио први каталог натписа и локалних назива споменика [42]. Али ти документи су нестали [42, стр. 339], и савремени специјалисти знају за Киријакове податке само на основу препричавања његовог дела код каснијих аутора из XV-XVI в. "Током времена првобитни називи већине античких атинских споменика, од којих су у многим случајевима остале само развалине, били су заборављени... машта љубитеља давнине потрудила се да их повеже с именима угледника прошлости" [42, стр. 340-342]. Остаци Олимпиона (наводно "древни" назив) звали су се тада "базилика", "јер нико није знао (! - А.Ф.) да су то развалине некад у свету познатог Олимпијског храма. Те огромне развалине Киријак зове... Хадријанов дворца, како су га звали и сами Атињани... Године 1672. Бабин није знао где се у Атини налази Зевсов храм... Кроз неколико година... Спон је био у истој недоумици... У развалинама Стоје видели су дворце Темистокла или Перикла; у зидовима Одеона Ирода Атике - дворца Милтијадов, а у другом развалинама непознатих грађевина - домове Солона, Тукидида и Алкмеона. Још 1647. год. (! - А.Ф.)... Поентелу су показивали древне развалине Перикловог дворца, а кулу ветрова су називали Сократовом гробницом. Сећање на Демостена било је повезано с Лизикратовим спомеником... тај споменик {{хорегас}}... звао се... Демостенов светионик... Академија, Лицеј, Стоја и Епикурови вртови... нестали су без трага. У Киријаково време Академијом су звали неку групу базилика или великих рушевина, чију локацију данас није могуће одредити... Такође су му показивали "дидаскалион" Платонов "у врту"; изгледа да је то била једна кула у вртovima Амπελοкипе... колале су приче о школама неког КајсаринаS на том брду... Лицеј или Аристотелов дидаскалион смештали су у развалине Дионисијевог театра... Киријак је овде преписао грчки назив не помињући великог филозофа... Стоју и Епикурову школу преносили су чак на Акропољ у велика здања која, вероватно, представљају део ПроPILEЈа, а храм Нике су, изгледа, сматрали за... Питагорину школу. Западно од Акропоља показивали су школу циника, поред које се, ко зна како, нашла такође и школа трагичара. Развалине у Калирои су сматране за остатке Аристофанове позорнице..." [42, стр. 340-342]. И тако даље.

Та збрка, хаос имена, легенди итд. владали су још и у XV-XVII в.

Године 1453. пала је Источна империја. Последњи Франци су још неко време бранили Акропољ; ипак Омар је, разјарен упорним отпором тог јаког утврђења, наредио артиљеријско бомбардовање Акропоља и околине. Акропољ је био разрушен [42]. "Доњи град, који се непријатељу предао без битке, подвргнут је